

(1891 – 1964)

AHMED NAZİF ÇELEBİ

1891’de İnebolu’da doğdu. Risale-i Nur hizmetlerinin İnebolu’daki sembol isimlerindendir. Risale-i Nur’da pek çok yerde ismi ve mektupları yer alan bu kahraman ağabeyimizin yaptığı hizmetler, bilhassa teksir makinesiyle yaptığı tab’ hizmetleri, Üstad’ımız tarafından takdir ve sena ile bahsedilmektedir. Nazif Çelebi Ağabey 1964 senesinde vefat etmiştir. Kabirleri oğlu Selahaddin Çelebi ile aynı kabristandadır.

Kendisini elbette ki göremedik. Onu, Onu görenler bize anlattılar. O tarihî hizmetlerin, teksirlerin yapıldığı evini gezdik. Ve gözlerimize inanamadık... Bu ev sanki o günün şartlarına göre, tam bu hizmet için yapılmış. Adeta labirenti andıran iç içe odalar, gizli geçitler, dolaptan dolaba geçişler, karmakarışık merdivenlerden üst ve alt katlara inişler-çıkışlar... Ve teksir makinesinin bulunduğu tavan arası... Tavan arasından zemine inerken biz bile yolumuzu kaybettik. Ne yazık ki bu ev şimdi metruk ve harabe bir halde bulunuyor. Biraz tanıtılabilmek için, her cepheden fotoğraflarını çekmeye çalıştık.

BEDİÜZZAMAN’I NASIL TANIDI?

Ahmed Nazif Çelebi, Bediüzzaman ismini henüz on yedi yaşlarında iken duymuş ve kalbine nakşetmiş. 1909’da İstanbul’da bulunan Bediüzzaman Hazretleri, 31 Mart hadisesinden sonra kurulan Divan-ı Harp Mahkemesi’nde beraat eder ve Van’a dönmek üzere yola çıkar.

Trabzon’a kadar deniz yoluyla olan Van yolculuğu sırasında, İnebolu’ya da uğrar. İşte o sırada çarşıda bulunan Nazif Çelebi, Bediüzzaman’la göz göze gelir ve selamlaşırlar. Kalbi heyecan içinde çırpınır, içinden ılık bir akıntı geçer genç Çelebi’nin. İşte o gün o kadarla kalmıştır. Bu hadiseyi Nazif Çelebi Ağabey Kastamonu Lahikası’nda kendi kalemıyla şöyle izah etmektedir:

“...o zaman on yedi yaşında bulunduğum ve çok cahil ve çocukluk devresinde iken, bu mübarek isim kalbimde yer tutmuş. Ve bu kalbî muhabbet hürmet için olacak ki, bin üç yüz yirmi altı (1326) senesinde Hazret-i Üstad’ın, Bediüzzaman Said-i Kürdî lâkabı altında Karadeniz seyahatinde iki hizmetkârıyla İnebolu’yu ziyaret ederek, o zaman İnebolu’nun meşhur ulemasından Hacı Ziya ve diğer ulema arasında vapura teşyi edildiği sırada tesadüfen çarşıda karşılaştığım ve çok derin muhabbet hissiyle bu mübarek zâta selâm durarak mütebessim ve nuranî simalarıyla ve keskin nazarlarıyla selâmlarına ve mânevî nazarlarıyla iltifatlarına mazhar olduğum günden beri artan muhabbet ve alâkamı, otuz senelik hatırımdan kat’iyen silinmediğini aynelyakîn görüyordum. (Kastamonu Lahikası)

Nazif Çelebi tam otuz sene sonra, İnebolu’da bir kahvehanede, zavallı bir sarhoştan; “Ya Rab! Bana bir mürşid-i kâmil ihsan buyur” diye, yana yakıla aradığı mürşidin Kastamonu’ya geldiğini duyar. Nazif Ağabey işin bu kısmını da Kastamonu Lâhikasında şöyle açıklamaktadır:

“...on seneden beri Cenab-ı Rabbu’l-Âlemîn Hazretleri’nden niyazımda, daima beş vakit dualarımda, “Ya Rab! Bana bir mürşid-i kâmil ihsan buyur” niyazında iken, bundan üç sene evvel yani hicri bin 1357 ve miladi 1938 senesinde, İnebolu’da bir kahvede, Kastamonulu bir zavallı sarhoşun sitayişle bahsettiği bir zatın Kastamonu’da mevcudiyeti ve menfi olarak bulunduğunu işittim.

Dikkat ettim ve tahkik ve ta’mik ettim. Anladım ki; otuz senedir kalbimde saklı olarak taşıdığım o zamanki Said-i Kürdî olduğunu hayretle öğrendim. Ve kalbimdeki sevgi günler geçtikçe ateşlendiğini hissettiğimden, her tehlikeyi göze alarak ziyaret edip, mübarek ellerini öpmek lazım ve şart olduğunu bildim. Ve ziyaretimde, Eski Said’in ism-i mübarekleri Bediüzzaman Said Nursî ve Risale-i Nur’un müellifi ve sahibi olarak buldum. Kemal-i aşk ve ihlâsla sarıldım. Ve benim yegâne mürşidim ve rehberim ve büyük üstadım o Risale-i Nur’dur dedim. (Kastamonu Lâhikası)

Aynı sayfanın altına Risale-i Nur'un bu büyük talebesi için Bediüzzaman Hazretleri şu dipnotunu koymuştur:

“Evet bazı ehl-i velayetin ileride talebesi olacak zatlar, daha dünyaya gelmeden, hiss-i kabl-el vukuun inkişafıyla kerametkârane keşfettikleri gibi; Risale-i Nur'un talebelerinin mühimlerinden birkaç zât dahi, çok zaman evvel, bir hiss-i kabl-el vuku' ile, ileride Said ile alâkadar bir surette bir Nur'a hizmet edeceğini hissetmişler. İşte, onların birisi de Nazif'tir.”

ÇOK CELALLİ VE HAŞMETLİ BİR İNSANDI

O zamanlarda bütün Türkiye'de sadece iki yerde teksir makinesi bulunmaktaydı. Birisi, Isparta/Sav'da İbrahim Gül'ün evinde, diğeri ise “Küçük Isparta İnebolu”dadır. O da “Ahmed Nazif Çelebi” Ağabey'imizin evinde, tavan arasında bulunuyordu. Teksir konusunda İnebolu Isparta'dan daha kıdemlidir. Tarih itibarıyla makine ile tab işi ilk önce İnebolu'da başlamıştır. Sonra Tâhirî Ağabey tarafından Isparta'ya da bir makine alınmıştır.

Sol baştaki Nazif Çelebi Ağabey'in efsanevi evi

1978 İnebolu seyahatimizde Denizli Hapsinde Hazret-i Üstad'la ve Nazif Çelebi Ağabey'le beraber yatan Gülcü Hüseyin (Kuru) ve Salih Uğurtan anlattılar:

“Nazif Ağabey İnebolu'nun eşrafındandır. Çok celalli ve haşmetli bir insan idi. Adeta bastığı yer titrer, çarşıdan geçerken herkes hürmetle temennaya dururdu. Ahmed Nazif Çelebi Ağabey'imiz İnebolu da çok saygın bir insandı...” Böyle söylediler, Salih ve Gülcü Hüseyin Ağabeyler.

İşte böyle bir zat, Bediüzzaman'a talebe olduktan sonra oğlu Selahaddin ve etrafındaki Nur Talebeleri'yle beraber öyle gayretli ve ihlâşlı hizmetlerde bulunuyorlar ki; Bediüzzaman'ın dilinden, İnebolu şehrini “Küçük Isparta” namıyla şerefendiriyorlardı. Salih ve Gülcü Hüseyin Ağabeyler, teksir yapılan eserleri ciltlettikten sonra, kasalar içinde gemilerle Anadolu'ya sevk ettiklerini de söylediler.

İnebolu ziyaretimizde beni en çok hayretlere düşüren bir şey oldu: Pek çok Nur Talebesi tarafından varlığı ve ehemmiyeti pek fark edilmediğini zannettiğim, Nazif Çelebi Ağabey'in o dillere destan hizmetleri yaptığı evi ve bu evin özellikleri oldu.

Teksir makinesinin bulunduğu çatı arası. Nazif Ağabey sabahlara kadar ayağında tokyo terliklerle Risaleleri bu tavan arasında tab' etmiş.

HAYRET VERİCİ BİR EV

23 Temmuz 1998'deki İnebolu ziyaretimizde Gülcü Hüseyin ve Salih Uğurtan ağabeyler bizi Nazif Çelebi Ağabey'imizin evini gezdirdiler. Dört katlı eski bir Rum evi olan bu bina, şu anda metruk bir vaziyette. Şimdiki sahibi de Almanya'da bulunan bir zatmış.

Evi gezerken hayret hayret içinde kaldık. Bu ev, o dönemin baskın ve tarassutları düşünülürse, sanki o günkü şartlara göre tam da bu hizmet için yapılmış. Labirent gibi bir yapı... İç içe odalar, gizli geçitler, dolaptan dolaba geçişler, karmakarışık merdivenlerden alt ve üst katlara iniş çıkışlar. Ve teksir makinesinin bulunduğu tavan arası... Burası ayakta dik durulamayacak kadar alçak. Kahraman Ahmed Nazif Ağabey ayağında terliklerle sabahlara kadar burada iki büklüm olarak risaleleri teksir edermiş. Bütün Anadolu'ya neşriyatı buradan gerçekleştirmişler. "İman tekniğe meydan okudu" sözüne masadak olmuşlar.

Meselenin en garip tarafı da: Bu evin karşısında o zamanın Hükümet binası, onun önünde Jandarma Karakolu, bir bina ötedeki sokakta da Polis Karakolu'nun bulunuyor olmasıdır. Daha da hayret verici bir inayet ise: Bu ev polis ve jandarma tarafından defalarca basıldığı arandığı halde, teksir makinesinin kat'ıyyen bulunamamasıdır. Bütün bunları hadiseleri bizzat yaşayan Salih Uğurtan ve Gülcü Hüseyin Ağabey'ler anlattılar bize.

Hakikaten makine odasının bulunması mümkün değildi. Biz dahi tavan arasından zemin kat'a inerken yolumuzu kaybettik. İnebolu'ya gidenler bu evi mutlaka gezmelidirler.

Abdullah Yeğin Ağabey'e konuyu açtığımda, "şu anda bu evin sahibinin Almanya'da olduğunu, inşallah zamanla alınabileceğini..." söyledi.